

AZ ÉJTSZAKA SÁTORÁBAN.

Arcunkon fényesség, de testünkön sötét.
Fekszünk a fölperzselt fűvön magányosan.
Aranyt lobbant a láng, míg erdő-üstökét
mögöttünk feketén rázza ezer kísértet.
Ijeszt e sűrű fák sora. S a mult idő beszél.
Kicsábitja szemünk a tűz kicsi köréből.
Zizegteti a messze, lombos vadont a szél
s lángunk körül tér és idő mélysége egyesül.
S jólébred emléke a régi szenvedésnek.
Tűnt idők távolába nézünk ma mind a ketten.
Ó, mennyi fájdalom, ó, mennyi béna élet!
A nagy magányra gondolunk, amely rögs utunkra
hullatta árnyait s a gyötrő árvaságra.
Ó, mennyi küzdelem. S most együtt harcolunk.
A két magányos út egymást hogy megtalálta.
S most a jövőbe nézünk. Oly bizonytalan
mint a homály, amely remegve száll reánk.
Hűséges két szemünk kegyellen éjbe néz.
S lelkünk csupa remény. Van még nekünk csudánk,
mely szent sugárral űzi a tétova jelent,
lelkünk zugaiban felbukkant már a Nap!
Ó, mennyi jószág! Mennyi vágy! Milyen derűs, nagy ég
hódít s a gondok tétova felhői oszlanak.
Nyugodtan meredünk a nagy, fekete éjbe,
amely oly csillagos, bizalmas. Betakarlak.
Furcsán érzékeny vagy. Fáradt s üde. S talán
holnap hajnalban már hűvösen hull a harmat.
Csókollak, megölellek, szelíden, áhitón.
S most lehúnyod pillád. Kis táborunk parázsa
alig sápasztja már a csillagos, nagy éjt.
Rád nézek s boldogan a szunnyadó varázsra
gondolgotok, amely benned naponta nő.
Tücskök ezüst szavától zeng most a messze rét!
Kezünket összejönjük és így imádkozunk
s Hozzád simulva érzem a kettőnk gyermekét
az ég alatt, amelyen habos felhő vonul.

Marconnay Tibor.